

לשוננו לעם

עורך: חיים א' כהן

מתוך

כרך נא-נב, תש"ס-תשס"א

האקדמיה ללשון העברית
מוגן בזכויות יוצרים

ביחס לאל הזכרי. יותר מן הטיעון עצמו, שאינו מפתיע בקוטביותו, מרתקת כאן הפתולוגיה הסמויה העולה ממהלך מחשבתי זה.

בסוף הספר מוצגת דמותו הטראגית של איגנץ גולדציהר, העילוי היהודי הלא-ציוני, ממייסדיו של חקר האסלאם המודרני, אשר בסדרת טיעונים שקולים קיעקע את עיקרי התזה של רנן אחד לאחד. גולדציהר, שהשתמש בכתביו במושג "גזע" באופן ניטרלי, עוד זכה, בלשון סגי נהור, לראות לפני מותו ב-1921 את התפרצותו של גל אנטישמיות בהונגריה ארצו. בסיום מצביע אולנדר באופן מעודן על המעבר החלק, המבהיל, מן הדוגמאות הַרְנִיּוֹת להמונים השואגים ברחובות.

תרגומו של יורם ברונובסקי למקור הצרפתי מהימן ובהיר, ורק חבל שחלפו עשר שנים מאז חובר ספר מרתק ומעורר מחשבה זה ועד שזכה הקורא העברי לקרוא בו, זמן שבמהלכו נוספו לדיון עוד עבודות חשובות אחרות.

■ ■ ■ תגובות והערות ■ ■ ■

א"ש עינת

עוד על "בעוד ש-"

כתוספת למאמרה של קרן דובנוב "הצירוף 'בעוד ש-' בעברית החדשה" (לשונונו לעם, נ [תשנ"ט] ד, עמ' 184 ואילך) ראוי להעיר שהתופעה של שימוש במילות זמן להבעת ניגוד מצויה גם בערבית הספרותית המודרנית, וגם בה היא מתפרשת כהשפעה של לשונות אירופה. ציין לזה "בלאו במאמרו "Remarks on Some Syntactic Trends in Modern Standard Arabic" שנתפרסם ב-*Israel Oriental Studies*, כרך 3 (1973), עמ' 202, וחזר וציין לזה, תוך השוואה לעברית המודרנית, בחיבורו "תחיית העברית ותחיית הערבית הספרותית", ירושלים תשל"ו, עמ' 82.